

Overweging 9 augustus 2020 Bennekom:

“Niet te geloven. Dat geloof je toch niet wat daar staat, wat daar gebeurt” is vaak een eerste reactie van mensen die Bijbelverhalen horen zoals wij vandaag.

Het verhaal van Elia waarin wordt beschreven dat hij God ontmoet op de berg Horeb. “Is dat niet een gedachte van iemand die zich wat inbeeldt?”, wordt dan gezegd. En in het evangelieverhaal lijkt de reactie van de leerlingen, die in hun angst een spook zien heel acceptabel.

Dat Jezus daar echt aanwezig is op het water. Dat is toch niet te geloven.

“Het zijn voor de hand liggende reacties” wordt dan gezegd wanneer je nuchter en wel in het leven staat. Wanneer je heel zakelijk naar alles kijkt, of het wel allemaal klopt en bewijsbaar is.

Maar in onze Bijbelverhalen gaat het om een andere manier van kijken.

Daar gaat het om een kijken en oog hebben voor het wonderlijke in ons leven en om ons heen.

Een manier van kijken die zich durft te verwonderen over wat er is en wat er niet is. Zoals kijkend naar de natuur de kleinste bloempjes de kleinste insecten, de opkomende zon, wat dat je doet, het is zo wonderlijk.

Dat wat er gebeurt als je als moeder als vader je kindje voor het eerst mag vasthouden. Die verwondering over het nieuwe leven zegt dan iets als:

“Dit is toch ongelooflijk”.

Je raakt dan een diepere dimensie in je leven, daar waar je ervaart dat je leven te maken heeft met een mysterie.

Een mysterie waar je deel van uitmaakt, waarmee je je verbonden mag weten. Waaraan je misschien nog niet zomaar een naam geeft, maar waar het vermoeden leeft dat het de kern van je leven raakt.

Daar waar je gelovig ook het woord de Eeuwige mag noemen, of de Aanwezige of de Tegenwoordige, waarmee we in alle bescheidenheid.

God willen duiden

Deze manier van kijken komen we vandaag in de Bijbelverhalen tegen.

Het zijn beide verhalen die iets willen zeggen over wat op het eerste gezicht ongelooflijk is.

God kunnen ontmoeten zoals Elia, en Jezus kunnen ontmoeten, als degene die bevrijdend optreedt op het water, wanneer er heftige tegenwind is;

Jezus die uitnodigt tot een geloven als vertrouwen.

Wanneer je naar je eigen leven kijkt, zoek je vaak naar het waarom van alles dat je overkomt. Het mooie al datgene waar je over mag verwonderen, dat je als wonderlijk ervaart.

Maar ook al datgene waardoor je in vertwijfeling terecht komt

Dat je niet meer weet waar je het moet zoeken zoals al die mensen nu in Beiroet in al hun machteloosheid

En zoals in deze coronatijd Mensen die persoonlijk getroffen worden met lijden en dood, met eenzaamheid thuis en verzorgingshuizen, de pijn van het missen van persoonlijk fysiek contact. De lange weg van het herstel.

Ieder van ons kan dat heel concreet invullen met eigen ervaringen. En al die ervaringen van overweldigende vreugde of die van intens verdriet kunnen ons doen stilstaan bij wat je leven voor je betekent. Stil staan in de zin van het stil maken bij je zelf, de drukte in en om je heen proberen buiten te sluiten, dan kan boven komen wat je leven echt is.

Deze stilte kan dan heel waardevol worden, omdat je daar misschien iets mag ervaren, meer vermoedend dan wetend, wie God voor je wil zijn. Maar waar is God dan te vinden, waar kun je God ontmoeten?

Het verhaal van Elia zet ons op weg.

Elia, een profeet die zich heel uitdrukkelijk en met alle kracht inzet om datgene aan de kaak te stellen, waardoor mensen los van God komen, Dat gebeurt wanneer er een situatie ontstaat waarin mensen niet meer tot hun recht komen en onderdrukking uitbuiting en corruptie de houding van machtigen is.

Protest hiertegen in Gods naam wordt Elia niet in dank afgenomen. Hij wordt opgejaagd, met de dood bedreigd. Hij ziet het niet meer zitten.

Is dat nu de God waar het om gaat??

Hij vlucht naar de rand van de woestijn, gaat onder een bremstruik liggen en zegt bij zichzelf." Laat me hier maar doodgaan."

En dan verschijnt hem in het verhaal een engel van God die hem brood en water geeft en hem vertelt:

Ga op weg naar de berg Horeb in de woestijn. Het begin van onze 1^e lezing vandaag. Elia wordt zo teruggebracht naar een heilige plaats, waar Mozes als leider van zijn volk, de tien geboden van God ontving.

Naar die plaats gaat Elia terug, en daar ervaart hij de stilte van de woestijn, waar ook de wind soms bulderend te keer gaat.

Daar, zo vertelt ons het verhaal mag Elia God ontmoeten in de zachte bries.

God die met Mozes was, God die de naam draagt "Ik zal er zijn voor jou", dat is de God die Elia mag ontmoeten, niet van aangezicht tot aangezicht. God fluisterend aanwezig in de zachte bries.

Daar ervaart Elia Gods nabijheid die voor hem een nieuwe kracht vormt om weer zijn taak op zich te nemen.

Een ongelooflijk verhaal. "Niet te geloven" zouden we misschien zeggen.

Maar het is dit verhaal dat ons uitnodigt om de stilte in ons leven ruimte te geven, Want daar mogen ook wij dan misschien iets ervaren van wat God voor ons wil zijn: Hij/zij is er in de zachte bries, die zo verkwikkend kan werken.

Na zijn bijzondere Godservaring gaat Elia weer gesterkt op weg

Zou het zo voor ons dan niet mogelijk zijn om kracht en inspiratie te putten uit de stille om het leven weer aan te kunnen.?

Het leven zoals dat aan ons verschijnt in al zijn drukte en vragen?

Maar juist daar ligt vaak ons probleem.

Ons leven is vaak zo stormachtig, er gebeurt zoveel, het is soms niet meer bij te houden.

Het beeld van het bootje op het meer met heel veel tegenwind is voor velen herkenbaar, als we kijken naar het wereldgebeuren, de dreigingen ten gevolge van milieuveranderingen, overstromingen en droogte, honger en dorst, de afschuwelijke ramp in Beiroet

De economische crisis ten gevolge van corona de angst voor een 2^e golf.

Soms lijkt het erop alsof de dreiging sterker is dan de hoopvolle verwachting.

Het verhaal van de leerlingen in het bootje met tegenwind laat zo heel goed zien, in wat voor situatie mensen kunnen zijn, individueel, maar ook als groep als samenleving en als geloofsgemeenschap.

En dan kan het gebeuren dat je door de tegenwind het gevoel krijgt dat je toekomst wordt bedreigd; En hoe kun je dan toch nog verder?

Het evangelieverhaal wil ons daarbij helpen, niet door een wondertje als een soort toverkunstje, maar met dit verhaal worden we gewezen op de persoon van Jezus-zelf.,

Hij is het eigenlijke wonder, daarover mag je je verwonderen,

Daarvan kun je dan zeggen: "Dat is toch niet te geloven".

Als we goed kijken naar ons verhaal, valt ons op dat dit verhaal zich afspeelt na de broodvermenigvuldiging, Een gebeuren dat bij sommige mensen een heel andere verwachting oproept, dan wat Jezus bedoelt te zijn.

Hij wil niet de revolutionair zijn die een einde zou maken aan de Romeinse overheersing, hij zelf wil brood zijn voor mensen onderweg, op weg naar die wereld volgens Gods bedoeling, dat wat Jezus noemt Rijk Gods. Gods nieuwe wereld Om die verbondenheid met God en het welzijn van kwetsbare mensen daar is het Jezus om te doen,

Niet voor niets lezen we dan ook dat Jezus de stilte opzoekt: de stilte van de avond en de nacht om te bidden,

Bidden in de zin van je bewust zijn en worden dat je je gedragen mag weten door een God die je nabij is die je vasthoudt,

Een God die voor ieder mens barmhartig en mild wil zijn.

Zo wordt Jezus getekend als de biddende, die leeft van uit zijn levensbron.

En het is deze Jezus die op de leerlingen toekomt in de vroege morgen. De leerlingen komen in een ongelooflijke situatie.

“Dat kan toch niet” en ze raken in paniek menen een spook te zien

Maar dan horen ze: “Wees gerust ik ben het.”

En dan zien we hoe Petrus reageert hij wil zekerheid:

“Als Gij het zijt laat mij dan over het water naar u toekomen.” Hij gaat

en dan heel menselijk: Hij aarzelt en raakt in paniek.: “Heer, red me!”

Maar dan hoort hij – horen wij - opnieuw Jezus woord:

“Kleingelovige waarom heb je getwijfeld”.

Zo worden we in dit verhaal gewezen om te kijken met andere ogen, durf je te verwonderen:

Want in Jezus mag je ervaren dat God naar je toekomt.

Daar zit dan echt toekomst in, wanneer ook wij ons de woorden van de leerlingen durven eigen maken:” ‘U bent werkelijk Gods Zoon!’

Anders gezegd in Jezus wordt duidelijk wie God voor ons is als bron van leven, in Hem mogen we God ontmoeten.

Mag dit ook voor ons waar worden wanneer we ruimte geven aan de stilte wanneer de tegenwind ons het leven zwaar maakt. Amen

Pastor John Rademakers

Na het Dankgebed

Voorbeden 9 augustus 2020

Pastor: Worden wij stil en maken wij ruimte voor onze gebeden
en wij zingen

Acclamatie: Gij die het sprakeloze bidden hoort.

Lector:

Wij bidden voor hen die door veel tegenwind in deze coronatijd
het zicht op de toekomst dreigen te verliezen
dat ze Gods nabijheid mogen ervaren
en mensen die hen helpen om opnieuw houvast en goede moed te vinden
Bidden we in stilte

Voor hen die in de wirwar van stemmen en meningen
Niet meer weten welke keuze ze moeten maken
Dat ze tijd en ruimte krijgen voor bezinning
Dat de stilte hen goed mag doen
als bron van inspiratie en nieuwe levenskracht
Bidden we in stilte

Wij bidden voor hen die dreigen te verdrinken
in zorgen en onzekerheid
voor hen die lijden onder de gevolgen van het coronavirus
voor de slachtoffers van natuurrampen, van oorlogsgeweld en uitbuiting
We gedenken met name de slachtoffers van de ramp in Beiroet
Dat zij mensen mogen ontmoeten die met hen meeleven hen tot steun zijn
vanuit een daadwerkelijke solidariteit
Bidden we in stilte

Wij bidden voor allen die bekleed zijn met verantwoordelijkheid
voor allen die ertoe geroepen zijn onze wereld,
ons land, onze gemeente te besturen in deze coronatijd
dat zij de juiste beslissingen mogen nemen tot welzijn en levensgeluk van
hen die aan hun verantwoordelijkheid zijn toevertrouwd
Bidden we in stilte

Wij willen bidden voor allen die leiding geven
aan de wereldkerk en aan de kerken ter plaatse
voor allen die onvermoeibaar streven
naar zuster- en broederschap en inspiratie bieden
om de moed niet te verliezen
dat zij geraakt worden door de mensenliefde van God
die ons in zijn Zoon is verschenen...
Bidden we in stilte

We bidden voor de Zalige Titus Brandsmaparochie
en onze eigen geloofsgemeenschap,
Dat wij de waarde van de Godsontmoeting mogen ervaren en beleven
dat de vakantietijd ruimte mag bieden voor de stilte
en zo voor allen waardevol mag zijn
dat zij die nog onderweg zijn behouden thuis mogen komen
Wij bidden voor onze zieken thuis en in de ziekenhuizen en elders
voor onze overledenen en in het bijzonder..... ..